

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số: 1143 4 tháng 6 năm 2017

Thơ ngỏ

Thành Đạo

*Quân bình tự giác trí tâm an
Thông cảm đạo đời xoay chuyển tiến
Đụng chạm minh tâm tự giải phiền
Chơn tình bộc phát niệm Nam Mô*

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám 1991

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Những người lo làm giàu thì sao?
- 2) Lỡ rồi thì phải làm sao?
- 3) Người tu thiền có gì đặc biệt hơn người thường?
- 4) Lấy gì chứng minh?
- 5) Người tu vô vi cần phải cầu xin van vái tha lực hỗ trợ sự tiến hóa hay không?
- 6) Hôm nay có nhiều người đến thăm Bé thì Bé nghĩ sao về họ?
- 7) Bước vào sông bạc muốn ăn tiền thì phải làm sao?

<p>1) <i>Hỏi: Những người lo làm giàu thì sao?</i></p> <p>TL: Thừa những người lo làm giàu mưu lợi cá nhân, ích kỷ trầm luân trong sự mê chấp, cuối cùng khổ hơn người tu, cũng không khác gì người bị thua cờ bạc. Bé thường nói: Khổ! Khổ! Khổ! thì mới chịu bước vào biên giới của Phật Pháp mà tu, thua lỗ thật đau thì mới nảy ra ý nguyện dứt khoát, biết rõ tham là gì? Đang làm việc này đủ ăn, lại mưu đồ việc khác, cũng như một cây chèo mà trách nhiệm chống cho hai chiếc xuồng thì làm sao tới nơi.</p>	<p>2) <i>Hỏi: Lỡ rồi thì phải làm sao?</i></p> <p>TL: Thừa phải áp dụng hai chữ “dứt khoát”, thì mới có cơ hội giải nghiệp tâm mà tu, dập tắt ý niệm làm giàu, quay vào nội tâm, tái lập cơ nghiệp sanh tồn của phần hồn, thì mọi điều sẽ được giải quyết trong nhin nhục thăng hoa.</p>
<p>3) <i>Hỏi: Người tu thiên có gì đặc biệt hơn người thường?</i></p> <p>TL: Thừa người tu thiên có thể làm một việc cho mọi việc, xây dựng nền tảng đại chí đại dũng, khai mở chánh khí rõ rệt.</p>	<p>4) <i>Hỏi: Lấy gì chứng minh?</i></p> <p>TL: Thừa tu thiên vô vi có mắt mũi tai miệng như mọi người trên mặt đất, hành đúng pháp không áp chế tứ quan ngũ tạng bằng một luận thuyết tạo uất khí ở bên trong, ngược lại sẽ hành thông trên mọi mặt, phá mê phá chấp tiến hoá vô cùng, thấu triết chánh khí Trời ban, mâu ni châu bùng sáng, khối óc minh mẫn, sống gọn thanh nhẹ ảnh hưởng xung quanh, thay đổi mê chấp trở thành thức giác và hoà đồng, thật sự biết thương yêu chính mình và quý trọng Trời Phật cùng như sinh, tình thương dào dạt tận độ chúng sanh, tức là làm một việc tu, cho tất cả mọi việc trở về thanh tịnh ở tương lai, nắm được, rờ được và chứng nghiệm được, ẩn tàng trong tâm thức của người thực hành chơn pháp vô vi.</p>

5) *Hỏi: Người tu vô vi cần phải cầu xin van vái tha lực hỗ trợ sự tiến hóa hay không?*

TL: Thừa không cần làm phiền ai hết, chỉ có chăm chỉ thực hành đúng pháp, thì trình độ tiến hoá đến đâu cũng đều có ánh sáng từ bi ban chiếu và tận độ. Chỉ có lo tu thì sẽ sớm đắc, ngược lại cầu xin mà không hành thì sẽ bị trì trệ tâm thân bất ổn, không biết thương mình chẳng giúp được ai ở tương lai, rất oan uổng cho một kiếp làm người, có sự hiện diện trên mặt đất này.

6) 12-10-91

Hỏi: Hôm nay có nhiều người đến thăm Bé thì Bé nghĩ sao về họ?

TL: Thừa tình thương tu học của bạn đạo, đã từ từ bật khỏi sự nhớ nhung. Cho nên các nơi lân cận muốn đến thăm Bé là chuyện thương tình, Bé lúc nào cũng sẵn sàng đón tiếp những bạn thương yêu của Bé, tình thương thật sự của Trời ban, ai ai cũng sẽ vui được tái ngộ và phấn khởi ra về, tiếp tục tu học, xem những gì cần muốn xem và biết những gì cần muốn biết, cộng với những sự thắc mắc Bé đã viết sẵn để hầu bạn, cuộc vui sẽ có khi bạn đến nơi, vừa tâm lẫn thân, cũng sẽ được đổi mới, hít thở khỏe mạnh qua khí biển tràn đầy, giải tỏa tất cả sự thắc mắc của nội tâm, vui để học rõ ràng, trở về địa phương chỉ lo thiền để sớm thức. Những lời của Bé đã phân giải, tận tình thương yêu, mọi người muốn xem nhà mới của Bé ra sao, thao thức muốn xem thử một lần cho biết, kỳ thật nhà thì lúc nào cũng vậy, nhưng tâm tình thương là quan trọng. Trọng yếu của vô vi là do tâm, hằng đêm thiền chỉ hướng về chơn tâm đạo màu mà thức giấc, tự nó thông suốt lấy chính nó, hiểu rõ nguyên lý có có không không mà đạt thức vô sanh, chẳng còn bận bịu tình đời tạm bợ nữa.

Tại đây có hai cảnh khác nhau:

- A) Cảnh thiên tạo, biển cả mênh mông
- B) Cảnh casino, nhơn tạo thu hút quần chúng tham dự trong cuộc bài bạc ăn thua.

Người tâm đạo thì hướng về tự nhiên mà cảm thức tình Trời. Người đời thì chỉ biết chung vui và hưởng thụ, đời đạo thể hiện rõ rệt trong tâm người tu thiên. Đã nói là tu thiên thì ở đâu cũng vậy, tâm chẳng có ăn thua, xem để hiểu khả năng của con người là vô cùng, khối óc của con người không bao giờ chịu thua nghịch cảnh, từ hoàn cảnh hoang vu trở nên một nơi tráng lệ, thích hợp nhu cầu ham thích của mọi người.

7) *Hỏi: Bước vào sòng bạc muốn ăn tiền thì phải làm sao?*

TL: Thừa giữ tiền và không đánh bạc tức là ăn tiền, ra về yên ổn khỏi lo sự mất còn nữa, tiếp tục tu tiến.

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Tạm biệt

Đường dài sao tiến được con
Lo tu con tiến chẳng còn lo ra
Cần khôn vũ trụ tương hòa
Chọn tâm qui một thật thà đến nơi
Thầy đâu có bỏ xa rời
Hòa thanh con cảm thấy lời Thầy răn
Cảnh đời vạn sự khó khăn
Tiến trong trời sục nói năng đủ lời
Qui hồi tái hợp nhứt thời
Con tu con tiến Cha Trời giúp con
Đường đi có sẵn đường mòn
Trong không mà có trong con có hoài
Thương yêu tha thứ chẳng hai
Con, Thầy có một hai vai tương hành
Tình đời đen bạc chẳng thanh
Tranh đua tạm bợ khó thành việc chi
Tu hành thanh tịnh uy nghi
Thực thi chọn pháp tâm thì cảm giao
Quên mình tiến hóa đối trao
Bước vào tâm thức chuyển mau đến bờ
Giác tâm quán triệt thiên cơ
Chuyển cho muôn loại đến giờ qui y
Chẳng còn loạn động nghĩ suy
Thực hành thành đạo tâm thì cảm yên
Thế gian ngoại cảnh tạo phiền
Trở vào nội thức ở yên đời đời
Thầy nay xa cách nhứt thời
Các con thực hiện sớm rời tham sân
Bình tâm cống hiến một phần
Cuối cùng cũng đạt cũng lần đến nơi
Cha Trời ban rải chẳng rời
Hành trang trong thức con thời cứ đi.

*Lương Sĩ Hằng
Cabramatta, 14-12-1984*

VÁN ĐẠO FOUNTAIN VALLEY

25/7-15/8/1981 (Cuốn 5)

Bạn đạo: Kính thưa Thầy, con nhờ cái Pháp này mà, bởi vì qua những lời của Thầy nói nhiều khi nó phá chấp, mà nó đập vào tâm tư con, con bắt buộc con phải tu. Con tu ra, con hiểu cái lời của Thầy nói,

Đức Thầy: Ừ.

Bạn đạo: Thì hôm nay con đã, những cái lời nói của Thầy ngày xưa con cho là nghịch lý, thì hôm nay con đã thông hiểu hoàn toàn. Thì gần đây Thầy thường nói rằng, "Bạn tu một thời gian sau, bạn không còn thở nữa, bạn không hít bằng không khí, mà bạn hít bằng ánh sáng." Như vậy, cái người tu đến cái giai đoạn nào mới có thể hít bằng ánh sáng được? Phải mở Huệ Nhân ra mới hít bằng ánh sáng, hay là đạt đến cái giai đoạn nào,

Đức Thầy: Không. Mở bộ đầu. Mở bộ đầu, là cái ý mình muốn chuyển Pháp Luân thì tự nhiên cái bụng nó đầy; không cần lỗ mũi hít; mệt! Cái giai đoạn đó nó hơi cao một chút.

Bạn đạo: Dạ.

Đức Thầy: Bây giờ không làm được; sau này sẽ làm được. Bởi, dùng ý là nó phải chuyển; kêu bằng, "Pháp Luân!" là nó phải vô; mà vô trong cái nhẹ nhàng, tuần tự; mà đó là ánh sáng, không phải còn hơi nữa; cái hơi không cần thiết nữa. Giai đoạn đó không cần thiết.

Bạn đạo: Kính thưa Thầy, cái mục đích của người tu đó, là để mình thoát khỏi Luân Hồi tại thế, vì mình đã chán cái Thất Tình Lục Dục, mình đã chán hết cả cái cuộc đời này mình mới đi tìm cái sự tu để thoát khỏi cái sự luân hồi tại thế. Thì con được đọc ở trong một cuốn sách, "Muốn thoát khỏi cái luân hồi tại thế đó thì mình phải chết được cái 'Nhị xác thân,' có nghĩa là cái Thánh Thai.

Đức Thầy: Ừ.

Bạn đạo: Theo Thầy, cái điều đó có phải không ạ?

Đức Thầy: Cho nên, con người ở thế gian muốn tu giải thoát và tránh luân hồi, thì chúng ta phải hiểu rõ rằng tại sao phải luân hồi? Mà lý do gì, kêu bằng, "Giải Thoát?" Giải Thoát là sáng suốt; mà luân hồi, là phải tăm tối. Cầu xin Luân Hồi, đó là tăm tối. Còn chúng ta tu đây, ý thức mỗi đêm mỗi công phu để giải tỏa những sự trược ô trong cơ tạng và trong lý trí của chính chúng ta, thì chúng ta thực hiện Giải Thoát mỗi đêm; mỗi phút Công Phu là ý chí giải thoát.

Nhưng mà sau cái giải thoát được rồi là chúng ta phải hòa tan với những cái mà chúng ta cho là chán chê. Vì sao? Khi mà chúng ta sáng suốt rồi, chúng ta thấy rằng, "Trước kia tôi, vì tăm tối, tôi mới là chán chê; bây giờ tôi nên hòa đồng." Tại sao? "Cái lý do gì buộc tôi phải hòa đồng? Thượng Đế đã và đang hòa đồng với côn trùng vạn vật tại thế để dẫn tiến nó. Ngày nay tôi thành Đạo, tôi phải phải làm cái gì? Bắt buộc tôi phải hòa đồng như chiều hướng của Ngài, để dẫn tiến tâm linh." Đó. Thì lúc đó mới thực sự phá mê phá chấp, và thực sự chứng nghiệm mình đã được giải thoát. Dù xuống Địa Ngục đi nữa, cái tâm tư cũng là giải thoát; và lên Thiên Đàng đi nữa cũng là tâm tư giải thoát. Cho nên, "Hòa tan trong mọi nơi mọi giới," và để tiến tới Hư Không Đại Định, mới thấy rằng Thượng Đế đã làm việc vô cùng, mà người đời đã phản lại Ngài; nhưng mà Ngài vẫn thâm tiến trong tâm thức của mọi người, mọi tâm linh tại thế. Cho nên, thật sự là Đại Từ Bi. Còn Phật chỉ có từ bi thôi. Thượng Đế ... còn gia nhập trong côn trùng để làm việc; giữ mực của đồng phân cũng là Thượng Đế quang chiếu, mới thực sự là Đấng Đại Từ Bi.

Bạn đạo: Kính thưa Thầy, qua quá trình tu của Thầy, qua những giai đoạn học dừng của Thầy, Thầy đã được những kết quả gì mà Thầy thấy được?

Đức Thầy: Cái quá trình, tôi đã nói hết. Có nhiều cuốn băng đã ghi chép; nhưng mà bữa nay tôi sơ lược chút đỉnh. Thì, trước kia tôi có cái bệnh, muốn tự tử chết cho xong; chán đời, như anh kia vừa hỏi. Cái gì tui thấy cũng chán, không có thích nữa; tôi chỉ muốn tìm một đường tự giải thoát mà thôi; tôi muốn chết trước khi chết coi thử như thế nào? Và tôi đã dự định cho vận mạng của tôi là lên nằm ở trên Biên Hòa, là cái chỗ mà người ta thường đi chơi, cái miếng đá nhô ra đó, chỗ đó tôi chỉ trải một miếng drap, nằm đó, tôi uống thuốc ngủ, coi thử, "Còn cái hồn? Nếu làm con người, đi ăn đi chơi, ăn ngủ ỉa, tham sân si hỷ nộ ái ô dục; thì vô lý. Học hỏi để làm gì?" Tôi thấy không có nghĩa lý gì đối với tôi nữa, vì cái phần nào tôi cũng đã tham gia rồi, tôi thấy đều là xảo trá và dối lòng, tự gạt mà thôi. Tôi chán chê cảnh đời; mà tôi muốn tìm sâu vô trong thực chất của tôi có cái gì. Thì Ông lên, Bà xuống, chỗ nào tôi cũng tới coi, tôi đi hết. Không có cái chỗ nào giúp đỡ tôi được: các tôn giáo tôi cũng nghe, tôi xin tới, nghe, rồi tôi cũng chán nản, không thích. Cho nên, sau này, vì cái tánh sân hận của tôi làm cho cái tim tôi nó lớn; và phung phí thời giờ để suy nghĩ những cái điều bất chánh quá nhiều, cho nên cái thận tôi nó bị suy yếu, tôi bị đau lưng.

Rồi sau, tôi nhận được cái Pháp này, tôi thấy cái tim tôi càng ngày càng ổn định, không như trước ..., và không nghĩ cái chuyện, kêu bằng, "Tù bỏ ra đi" nữa, mà thấy ham sống trở lộn lại; và cái lưng tôi thì chữa trị với cái Pháp Luân Thường Chuyển, mà tôi nghe rõ cái lưng tôi nó nghe nó kêu "cụp, cụp" rõ ràng. Thì đêm đó tôi không còn biết dục. Tôi thấy tôi có sự chứng nghiệm quá quý giá, tôi mới nguyện rằng, trong thâm tâm tui, bởi vì hồi đó gia đình cô lập, không ai thích tôi tu theo cái môn Pháp này. Thành ra tôi mới nguyện, "Tôi sẽ cống hiến cho mọi người, để cho họ ngừa bệnh và trị bệnh bằng cái pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định." Thì ngày nay tôi cũng không ngờ được bao nhiêu người đến nghiên cứu, đồng

nghiên cứu với tôi, và thực hành với tôi trong mỗi đêm khuya thanh vắng.

Và, đối với phần hồn của tôi thì tôi thấy hoàn toàn tôi được nhẹ nhàng, không bị bận rộn như xưa nữa. Thì những sự sáng suốt về liên tục, và những sự học hỏi ở cõi vô hình cũng như cõi hữu hình càng ngày càng gia tăng và giáo dục cho tôi càng tiến và càng tinh tấn hơn. Cũng như các bạn đối diện với tôi, không bao giờ tôi dám nói làm thầy các bạn, nhưng mà tui nói là, "Học hỏi nơi các bạn:" có câu hỏi của các bạn tôi mới tìm ra một cái chơn lý, hướng đi chung với các bạn và chúng sanh. Cho nên, sự sáng suốt đó, người đầu tiên là tôi phải học. Nhờ đó, tôi được thăng hoa, tôi được sáng suốt; những sự chứng nghiệm trước mắt các bạn như thế đó. Cho nên, những câu hỏi và những lời thắc mắc của các bạn về với tôi, tôi rất cảm ơn và tôi được học hỏi rất nhiều, kể cả đêm thanh vắng. Thì, cái bệnh và trong cái thể tạng của tôi ngày càng được khỏe mạnh; và tôi thấy rằng, với cái tuổi tác 59 tuổi của tôi, những người bạn ở tại thế đồng tuổi với tôi, tôi thấy họ già hơn tôi nhiều và khô tâm hơn tôi nhiều. Tôi thấy được nhẹ nhàng nhờ cái Pháp này; và nó đưa cho tôi đến cái vững tâm: dù tình thế ở thế gian đưa tôi đi đến đâu nữa, tâm tôi lúc nào cũng thấy thanh nhẹ, vì tôi thấy tôi ở trong cái tâm thức, "Lấy Trời làm nhà và lấy đất làm giường," thì không bao giờ tôi còn sự đau khổ nhâm lẫn trong nhân gian nữa. Tôi được nảy cái ý thức đó, quý báu vô cùng.

Cho nên, tôi ở Việt Nam, được đi Cải Tạo, được đi Kinh Tế Mới, nhưng vẫn vui vẻ, không bao giờ có sự buồn tủi. Cho nên, nhiều người ở Việt Nam ra, nói, "Ồ, lúc này sao Ông ốm hơn lúc Ông ở Việt Nam?" Lúc ở Việt Nam tui còn mập, khỏe hơn ở đây. Bởi vì, ra đây, tôi nguyện đóng góp, và tôi nguyện làm việc nhiều; cho nên mỗi đêm có khi tui làm việc tới 12 giờ khuya, rồi nằm ngủ một chút, 2 giờ khuya là tôi phải giậy phúc đáp những thư từ; và tui phải làm việc về thiêng liêng. Thì càng ngày càng đòi hỏi, và để thực hiện cái đại nguyện của tôi, thì bao nhiêu sự gian lao, dù có tiêu xác trong một phút, tôi cũng cứ việc làm; bởi vì cái dừng trình tôi đã đặt cái đại nguyện, thì tôi cứ việc làm. Cho nên, ngày hôm

nay được đối diện các bạn đây, tôi thấy rất quý báu, chúng ta được tái hội ở trong căn nhà eo hẹp đây tình thương cứu độ. Thì tôi tin chắc rằng tương lai các bạn sẽ đi con đường tôi đã và đang đi, và chữa trị căn bệnh tâm linh của các bạn, đem lại thể xác của các bạn ổn định, và hành trình dừng tiến còn hơn tui nữa.

Bạn đạo: *Như vậy thì, thưa Thầy, trên đường đạo, cái đường tu của Thầy thì Thầy đã đạt được những kết quả nào về phần linh hồn?*

Đức Thầy: Phần linh hồn thì tôi đã có kết quả như tôi đã nói. Tôi phải làm việc hằng đêm, hằng giờ, hằng phút. Nếu mà tôi nói, trung bày đây, thì đâu có bằng chứng cho bạn thấy được? Cho nên, bạn tu đi, rồi bạn sẽ gặp tôi. Hiểu chưa?

Bạn đạo: *Vậy thì con hỏi thêm một câu hỏi chốt. Như con có một cái trí tưởng tượng là con có một cái ý nghĩ, mà cái ý nghĩ đó nó gây cho con một sự mâu thuẫn: là, có lúc con nghĩ là tu thì thấy hay; mà con thấy nhiều lúc con thấy, tu mà mình thiếu đi học đó, thì người thường người ta coi mình thường, hoặc là người ta cho mình là mình lười biếng, có thể người ta nghĩ là mình lười biếng mình không chịu đi học, để mình tu. Hay là người ta cho mình là, ừ, mình tu không, mình không học thì người ta cho mình là ít học. Thì, thưa Thầy, theo Thầy cho con biết là với cái sự mâu thuẫn đó, con có chỗ quyết định nào để cho đúng hơn?*

Đức Thầy Cái đó mâu thuẫn là tại vì bạn chưa ý thức được nếu mà tu cái Pháp này á, thì bạn phải thực hiện đời và đạo, hai mặt; và bạn phải có nhận thức rằng tất cả những chiêu hướng tiến hóa của xã hội hiện tại cũng do Thượng Đế mà ra; chúng ta nên vui để học, và để tặng gia những cái sáng suốt kiến thức ... của chúng ta. Rồi về, chúng ta cũng thiền. Cho nên, "Đời Đạo song tu." Cái Pháp này nó là Đời Đạo Song Tu, không có khuyến khích một ai bỏ học; nhưng mà còn kêu người ta phải học nhiều để thấy sự tham sân chậm trễ của họ, và thấy sự lầm lỗi của họ; họ sẽ đóng góp nhiều với xã hội ở tương lai.

Bạn đạo: *Dạ, bạch Thầy, có nhiều bạn có ý rằng muốn đoạn giao với mọi người xung quanh, như Thầy đã từng làm ở trong quá khứ; sau bảy tháng Thầy đã tự trị bệnh, Thầy đã đoạn giao tất cả bên ngoài, Thầy đã chứng quả. Và họ quyết định muốn làm như vậy. Thưa Thầy có nên,*

Đức Thầy: Không cần thiết trong giai đoạn này. Giai đoạn này đã mở rộng tâm thức của mọi người. Vì trước kia tui cắt đứt, điều thứ nhất, thân sinh tôi sắp chết, tôi muốn thực hiện xuất hồn để cứu độ Người; đó là chữ hiếu của tôi. Cái thứ nhì, gia đình phản đối, tôi cần tu gấp để tôi thuyết phục những người trong gia cang. Thì hai điểm đó, tôi đã thành công. Và, điểm thứ ba: tôi thấy hồi tôi còn chưa tu, tôi thấy tôi đụng chạm với xã hội rất nhiều, và tôi cũng hòa cảm với xã hội rất nhiều, nó gây sự ô trược cho tôi, thành ra cái thể chất tôi không được ổn định và sáng suốt. Cho nên tôi thực hiện để lập lại trật tự, thì nhiên hậu tôi mới hòa cảm với xã hội. Sau một thời gian đó là tôi phải đích thân hòa cảm với xã hội ở các giới, các nơi trên đường tôi đi, và các nơi ô trược nhất tôi cũng tham gia, để tôi coi ra thế nào, cuộc thay đổi tôi ra thế nào? Những sự ô trược đó có quên rũ tôi không? Không! Thì tôi mới thấy rằng, "Vàng thiệt không sợ lửa;" thanh lúc nào cũng là thanh.

Cho nên, bây giờ các bạn không nên học cái đường lối đó. Vẫn đi làm; tới giờ thiền, vẫn thiền. Rồi từ từ đi tới. Vì sao? Vì đã có những cuốn băng dẫn tiến trong giờ mình thiền, là phương tiện quý báu nhưt. Trước kia tôi không có. Bởi vì Ông Tư là Ông cũng sắp chết; tui muốn làm sao học cho kịp trước khi Ông chết, cho nên tôi phải gạt bỏ tất cả; và tôi đã thấy được cái sự sáng suốt đó; cũng như các bạn đã thấy được sự sáng suốt của tôi bây giờ, muốn đi tới sự sáng suốt của tôi; nhưng mà các bạn lại có âm thanh bên tai hằng đêm, không mất Ông Tám. Thì các bạn phải phục vụ hiện đời đạo song tu cho nó xứng đáng. Còn tui là tui đi quá tắt trong thời gian đó. Nhưng mà các bạn đã ném đời nhiều bằng tui đâu? Tui ném nhiều quá tui mới ăn năn hồi cái, phải tự sửa. Thấy không? Cho nên, những bạn nào phải tùy duyên tùy tiện mà hành triển; không nên làm quá mà đứt ngang. Bởi vì có cái phương pháp hỗ trợ

hàng đêm bên tai mình và thức giấc tâm linh của mình; nó sướng hơn hồi xưa nhiều. Hồi xưa không có đâu! Muốn nghe Ông Tư nói mấy câu thì phải đi bộ từ Chợ Lớn xuống Đa Kao, nghe rồi mà không có cái máy thu; đi nửa đường nó quên mất, tức quá, nhưng mà không dám trở lại;

cũng phải lết bộ về Chợ Lớn. Thì tôi có cái khổ công ở đó! Thì ngày nào mà tôi đi xuống, là phải đi, aller-retour, nghĩa là từ Chợ Lớn đi bộ xuống Đa Kao; từ Đa Kao lần lần, lần lần đi bộ về Chợ Lớn.

HƯỚNG TÂM CẦU NGUYỆN

Kính xin Quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho bạn đạo Nguyễn văn Kim Tự sinh năm 1954, mất ngày 28-5-2017 (nhằm vào âm lịch ngày 3 tháng 5 năm Đinh Dậu) vào lúc 16 giờ 20, hưởng thọ 64 tuổi tại Phường An Lạc Quận Bình Tân TP/HCM được siêu thăng tịnh độ.

vợ: bạn đạo Nguyễn thi Vân Nga kính báo Kính xin Quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho bạn đạo Nguyễn văn Kim Tự sinh năm 1954, mất ngày 28-5-2017 (nhằm vào âm lịch ngày 3 tháng 5 năm Đinh Dậu) vào lúc 16 giờ 20, hưởng thọ 64 tuổi tại Phường An Lạc Quận Bình Tân TP/HCM được siêu thăng tịnh độ.

vợ: bạn đạo Nguyễn thi Vân Nga kính báo